

07157270

květen
86
20

POUTNÍK

T.S. Smrk

Aleš Chvojka
K remízku 1016
Praha 4- Chodov
PSČ 149 00
(věci kolem
redakce, konalo
se, ilustrace,
přírodní rub.)

T.S. Zelí

Milan Hrdina
Na rozvodí 1547
P-8 Kobylisy
182 00
(věci kolem
redakce, humor,
hudební rub.)

T.S. Cipísek

Regína Chvojková
adresa viz Smrk
(myslivost, sto-
pařství, přírod-
ní rubriky.)

Seladon T.O.K

Václav Smil
Dobratická 524
P-9 Letňany
199 00
(ankety a roz-
hovory, tramps-
ká historie.)

T.S. Bobr Asterix

Ivo Havlín
Leningradská 35
P-10 Vršovice
101 00
(rub. O historii
se opírá součas-
nost, data.)

A h o j k a m a r á d i ,

tak než jsme se nadáli, je tu opět takové malé jubileum. Máte v rukou dvacáté vydání Poutníka. Pro nás a vlastně samozřejmě i pro vás korespondenty je to více jak patnáct měsíců práce. Podle vašich listů je zřejmé, že jste Poutníka přijali, takže má cenu v započatém díle pokračovat. Děkujeme všem za příspěvky a dopisy, které nám přicházejí. Objevilo se hodně chvály, přišla také kritika, zkrátka Poutník se vyvíjí a putuje dál svými stezkami mezi kamarády. Pohybuje se po těch cestách, po kterých jsme ho chtěli putovat nechat. A to je dobře! Snad vás do budoucna nezklamе a nepřestanete ho brát takovým, jakým je. A tak nezbyvá než abychom si popřáli hodně trpělivosti a zajímavých nápadů.

Unie Solitario

Po přečtení dopisu od jednoho kamaráda jsme se rozhodli napsat tuto poznámku: obvykle uveřejňujeme u příspěvků t.jméno kamaráda, který nám příspěvek zaslal, pakliže byste někdo z vás nechtěl být jmenován, ať již z jakých koliv důvodů, s tačí při zaslání příspěvků či dopisu udělat malou poznámku!

Po vydání tohoto čísla čeká redakci malá pauza, takže Poutník číslo dvacetjedna vyjde až na konci měsíce července. Podle možností a hlavně podle příspěvků je možné, že do konce roku 1986 vyjde tolik čísel, aby byla měsíční pauza nahrazena a celkový počet čísel za rok byl dvanáct.

Znovu bychom chtěli touto cestou odpovědět na dotaz, zda Poutník nebude vycházet ve větším nákladu. Se zvýšením nákladů nepočítáme jelikož jsme se zvolili formu a styl vydávání Poutníka tak, že ve větším nákladu bychom ho vydávat nestačili.

POZOR!!! Na předposlední stránce je poznámka, ve které vás prosíme zda byste po třech měsících posílali Poutníka zpět na jednu z našich adres! **NEPŘEHLEŽTE!!** Pakliže se vrátí ve slušném stavu dáваме ho téměř vždy do oběhu.

Rovněž se nám stalo, že jedna nejmenovaná osoba si doma dělala z Poutníků soukromou sbírku. **ZNOVU OPAKUJEME? ŽE POUTNÍK JE OBĚŽNÍK!!!** Význam slova oběžník snad nemusíme vyavětlovat.

Zprávy kolem inzerce uveřejňujeme jen v naléhavých případech, také Poutník svým rozsahem neslibuje nikterak velkou možnost kladného vyřízení inzerátu.

Jsme vděční za každou nabídku a za každý dobrý nápad. A někdy to už tak i bývá, že i z té největší hlouposti se může vyklubat něco dobrého, proto při psaní zanechte takové úvahy, jako že jsem nikam ještě nepsal, že mi nejde čeština..... a v klidu pište! Nemůže se stát nic víc, než že váš příspěvek...nebude uveřejněn.

Příspěvky jsou ideální v pěti kopiích a oboustraně. Ale rádi přepisujeme i věci, které napíšete jen tak v dopise.

Rovněž pro Poutnické účely scháníme kamaráda, který by si troufl na kreslený seriál. Případně i vlastní námět.

Poznámka o soutěžích: na soutěže většinou moc odpovědí nechodí, jak jsme již psali v minulém vydání, na soutěž o zpěvník Kapitána Kida přišly tři odpovědi, takže losování proběhlo poměrně lehce. Na první část soutěže **ZNÁMÁ NEZNÁMÁ** odpovédělo zatím pět čtenářů a správně. Správnou odpověď uveřejnovat zatím nebudeme, uzávěrka bude vždy za tři měsíce od vyjití čísla. Druhou část soutěže najdete na stránkách tohoto čísla.

A kromě soutěže zde budou:	pravidelné rubriky /myslivost, stopařství.../
	rozšířený koutek poezie
	povídky, písničky
	dostatek humoru
	taky jedna reklama
	vzpomínka na Jarku Mottla
	naš rozhovor, rubrika konalo se.....

Takže nezbyvá než dodat pěkné počení s jubilejním dvacátým Poutníkem!

Model 1964 sedan. Auto 1964 sedan 1964 sedan, 1964 sedan.

SLOVO VO MANÉVRECH

"co je to za podivné individuum", ozvalo se z hloučku blyštícího se zlatem nárameníků, vždyť nezvedá nohy předepsaným způsobem, t.j. 13 centimetrů od země - a pohleďte má rozepnutý knoflík u levé kapsy!ů"

Když nastane hodina Č, vopřu se vo strom a říkám si: Pěkný jsi, slunce? ještě nízko ale hřeješ pěkně, a tráva na mě čumí z bláta.

Pojďte sem, vojíne, upravte se, jak to vyhlížíte - nechápete snad důležitost a význam výcviku?", řekl a pronikavě na mě hledí.

Ne, nechápu proč musím mít zapnutej knoflík u košile a ani nechci žrát hlínu a polykat prach a dupat po podbělu a zelený trávě. Dejte mi pušku a budu se s ní rejpat v brabeništi, dejte mi dělo a prochlastám ho s kamarády, dejte mi helmu a uvařím v ní grog pro všechny. Já nechápu, já prostě nechápu důležitost věci, já nejsem voják tělem i duší.

Až mě jednou pozvete na manévry, kde se bude střílet ze suchejch větví praskajících v ohni, s raketama z jisker a bude spousta zasvěcenejch a mrtvejch z té krásy kolem, sevřený šišky stromů potáhnou jako nejlepší vojsko do útoku na lidskou lhostejnost a bojiště zahalí místo plynu ranní mlha. Stoupající z řeky a šrapnely pýchavek, granáty malin a kulomet datla, až mě pozvete na TYHLE manévry, budu se vrhat do boje v předních řadách, útočit chrabře a vítězit. Nad hlavou pak vybuchne atomovka ŠTĚSTÍ A KRÁSY A LÁSKY.

Miki Ryvola, Zlatý Klíč

vybráno z Jižní stezky č. 4/1968

VZPOMÍNKA

na Jarku Mottla

J A R K A M O T T L

narozen 2.2. 1900 zemřel 31.3. 1986

Osadník Ztracenky - čestný člen O.S.A. a čestný člen tramského Senior clubu Praha.

Tramskou písničku beze sporu vytvořil Jarda Mottl. Dal jí směr, dal jí duši, dal jí všechno to, co s trampingem souvisí. Především mládí, radost ze života, lásku, zklamání, táboráky, zálesáky, pré-rie, kamarády a všechnu tu sentimentální přecitlivělost srdce člověka, který prožívá s otevřenými očima dny svého mládí u rudých ohňů, u posvátných totemů, v milé osadě a v přírodě vůbec.

Jakpak se to ale s jedním lidským životem semlelo? Jarkovo dětství bylo naprosto obyčejné, snad až na to, že na rozdíl od svých vrstevníků trochu veršoval. Vyučil se kuchařem a pak pomáhal v hospodě své ovdovělé matky. Naštěstí ta hospoda "Čtrnáctka" se nacházela nedaleko Žofína, kde se scházeli Hopsající derviši. Byla

to parta mladíků, která tam měla svoje zákoutí se svou lavičkou kde se bavila a muzicírovala. A právě tahle parta začala jezdit pravidelně na osadu, kde tehdy už byla stálá sešlost šesti kluků. Aby se devatenáctiletý Jarka uvedl na osadě, složil svou první tramskou písničku "V záři červáků líbá prerie". Šlo samozřejmě o legendární Ztracenku, teda tehdy ještě zcela neznámou osadu. Avšak za pár let Ztracenka zpívá "Mottlovky" i na veřejných vystoupeních. Tramská písnička totiž pronikla do podvědomí i širší veřejnosti a tak snahou každého kabaretu bylo zařadit do svého programu i tramský soubor.

Ve dvacátých letech účinkují v Osvobozeném divadle.

Pod vedením Artura Longena Mottl rozšiřuje svojí činnost i na film a hudební divadlo.

Už nepíše v této době pouze texty k cizím melodiím, ale vytváří i hudbu vlastní.

Stává se natolik známým a populárním, že je mu dán prostor i pro operety.

Většinu jich napsal s Karlem Melíškem.

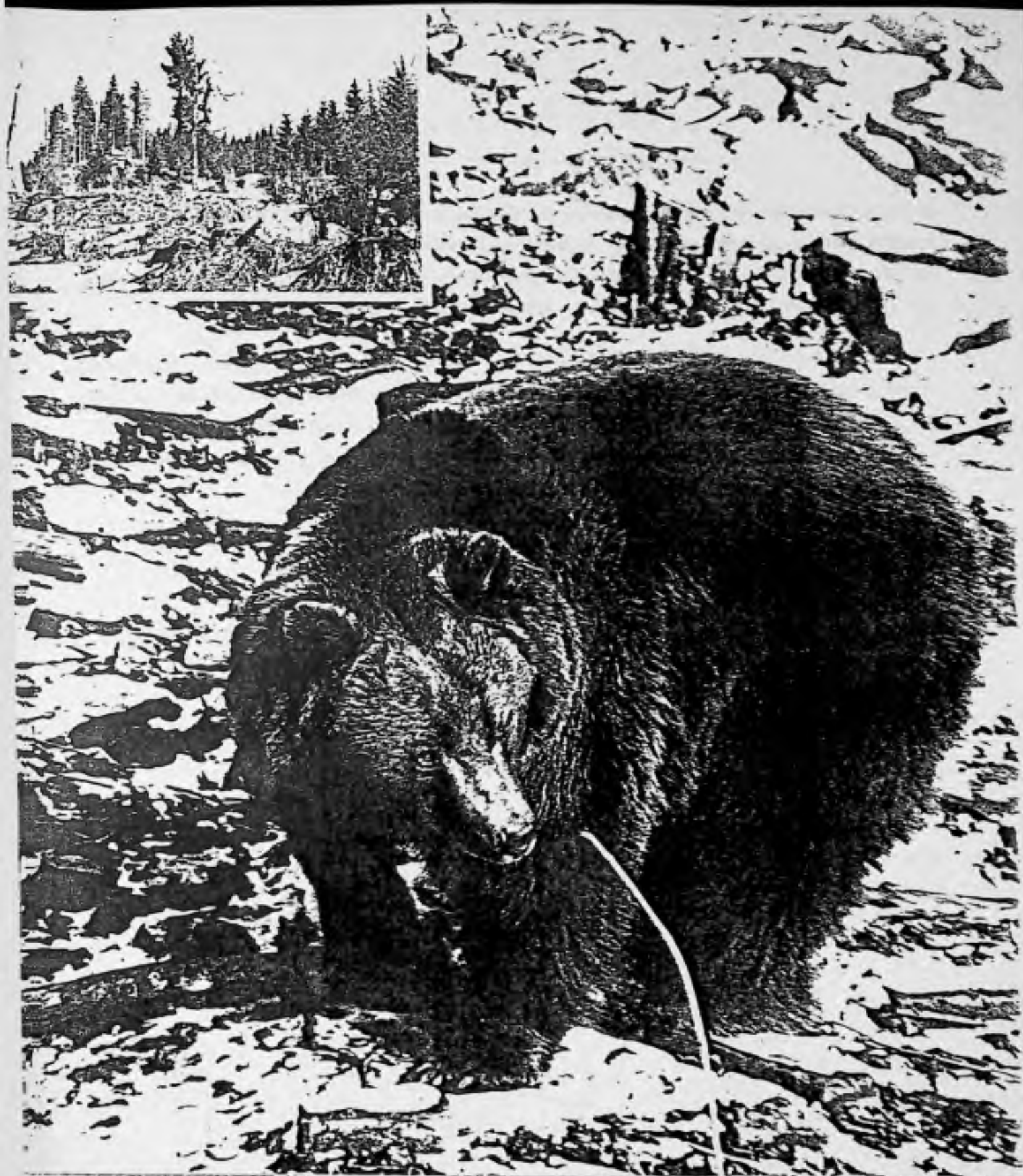
Celkově napsal 26 operet, ve více než padesáti filmech se zpívají jeho písně. Na přibližně třiceti filmech se podepsal jako scénarista a dílem i jako autor námětů. Jeho písničky zpívali i takové osobnosti české kultury jako Fr. Smolík ("Maminko, mámo") či Vlasta Burian, pro něhož Mottl vytvořil celou řadu písní ("TO neznáte hadimršku"), atd....

Některé filmy zapadnou, některé budou stárnout, ale Mottlovy písničky jako je třeba "Marta je Marta", kterou první nazpívali neznámí Settleři, se budou zpívat dál!

Mohli bychom dál pokračovat ve výčtu toho všeho co Jarka po sobě zanechal pro nás, ale tak bychom pouze opakovali již tisíckrát známé a opakované. Nejlepší bude tohleto celé povídání ukončit přímo jeho myšlenkami.

Vybíráme tedy několik řádků z jeho posledního vyprávění, které vycházelo letos ve Večerní Praze.

"Myslím, že mi štěstí přálo. V práci i soukromém životě. Mým výchozím bodem byl tramping, Ztracenka, a myslím, že život takto odstartovaný byl bohatý. Trampování přineslo mládí romantiku, kterou potřebuje asi každá mladá generace."

STOPAŘSTVÍ

MEDVĚD BRTNÍK

K tomu, aby člověk potkal medvěda, nebo ho alespoň letmo zahlédl, by bylo třeba spousty shod okolností a náhod. Nejprve, pohybovat se v oblastech, kde se u nás to torzo medvědů vyskytuje a potom, pohybovat se v těchto oblastech delší dobu, mít oči dokořán a napjatý sluch.....,skrátka mít i velký kus štěstí.

Velkým úlovkem je proto najít oblast, kde se hunáč noc před vámi vyskytoval, zjistit jeho přítomnost podle vyhrazené oblasti. Takovou hraniční čarou je odrbaná kůra a ulámané a doslova sežrané části mladých stromků. Hranice takového panství může být i několik kilometrů dlouhá, ale místo, kde se medvěd vyskytoval nedávno zjistíte podle čerstvých úlomků, lýka.....

Rovněž podle trusu a stop. A vlastnit odlitou stopu takového hunáče to už je pěkný stopařský úlovek.

Takže nejprve něco málo k trusu: v létě má pevnější strukturu, bývá krátce válcovitý a dost silný, šíře se pohybuje kolem 6cm. Trus odkládají medvědi ve větších hromádkách do stopní dráhy svých spádů. Obsahuje spoustu velkých rozemlnutelných zbytků potravy /př. zbytky těl hmyzu.../

A nyní telegraficky: zadní šlápěj - délka 18-22cm/až 30/ šířka 16,5cm
přední šlápěj 14-17cm 16cm

U zadní šlápěje je možno dobře pozorovat otisky drápů a otiskuje se celé chodidlo, u přední pouze bříška prstů s drápy.

Délka kroku je, konkrétně výkroku je 50-60cm a šířka rozkroku kolem 20cm.

levá přední šlápěj

levá zadní šlápěj

stopní dráha

za pomoci knihy Stopařství /K.Doležal/
připravuje

Kůna

PISEK
S MOTIVY
Z KAZEN
PISEK PRO VAS

Hudba a text: Jiří Vahí Ryvola

TO BUDE ASI TÍM

Proč nemáš nikde stání
co tě to popohání
od kytky ke kytce lítáš
oči máš bolavý

Dopisy nedostáváš
a samotinkej spáváš
do oken nocí Ti hvízdá
tulák vítr tulák rváš

Ref.: To bude asi tím
že lásku neuznáváš
a lampy plynový
jsou pro Tebe jen stín
stejně Ti závidím
že nikdy neprohráváš
své city na jevo dáváš
jenom když tě nevidím

Ty pořád jenom koumáš
když pod lampama bloumáš
jak bys si utrhl kvítí
který tady potkáváš

A tajný plány spřádáš
sám se sebou se hádáš
když na rozloučenou máváš
holce kterou nemáš rád

TO BUDE ASI TĚM

HUDBA, TEXT WABI RYVOLA

SWING

Proč ne máš nik d- ntá ní co tá to po po há ní

nd kyt ky ke kyt ne lí táš o ál náť bo la ry

Es pí ry na do stá vá' a va ro tin kef strů vác

to o ken no cí tí kúš dá tu lák ví tr tu lák rvác

Ref: To bu de a si tím is láš ku na u zál rál

a lón py ply no v) jaco pro tá be ján etí - - - - - stej ně tí sí vl

tím to ník ly na roo kúš vác své cí ty na je vo

tá vác je rón kyt tá na vi tím

Dne požehnaného 19. dubna 1986
vstoupili do svazku manželského
kamarádi

T.S. Šána a T.S. Kuře
přejeme jim ze srdce hodně štěstí
na společných cestách vandrem
a samozřejmě i životem.

U nich totiž došlo ke krásnému
spojení alůvek vandr a život,
tak ať jim to navždy vydrží.

Unie Solitario

Jako se střídá noc i den, tak se
střídají veselé i smutné chvíle,
radost i pláč, tak tomu došlo i
bohužel na této stránce Poutníka.

S bolestí v srdci oznamujeme
všem kamarádům, že dne 29. dubna
dotlouklo srdce kamarádky Rosničky

/Ivetty Zajacové, roz. Němcové/
ve věku 22 let
Vánujme ji tedy občas alespoň zá-
blesk vzpomínky, až zabloudíme na
místa, kam i ona tak ráda chodila.

23 - 25.5. pořádali členové Tea Shama
INVAZI. A tak si účastníci opět zahráli
na válku. Také se samozřejmě dobře po-
bavili, takže spokojenost byla jak na
straně vítězů tak i u poražených.

Unie Solitario pořádala o víkendu
brigádu na pomoc lesům na Brdech.
Konkrétně v Hostomicích pod Brdy
v oblasti Komarska.

STALO SE NA OSADÁCH I JINDE

O víkendu 26 - 28.4. se konala rozlučka s deseti-
letou činností T.O. Zlatá Zátoka

Osadě je vlastně už něco kolem pětadvaceti, ale
vlastně vzplálo jen 10 výročních ohňů roků, kdy
byli spolu.

Konalo se v Hejnicích "u Číplů" za účasti asi
80 kamarádů. Hrál se tu bluegrass v podání
kapel Znova a Bedrníků, promítaly se filmy...

/Fred/

T.O. Zlatá Pole pořádala 8-11.5.

několik akcí najednou

"Vepřové hody"

brigádu

"Aljašské hry"

Country bál

a samozřejmě Velký oheň.

/tentokrát se na trampskou akci jelo
i s motykou/

/Štubánek/

Dne 23.5. oslavil své jednadvacaté
naroseniny kamarád Peřina v saloonu
v Hedonicích na Židově Strouze.

Najednalo se pouze o hospodu, ale
především o hry, zpěv a samozřejmě
tradiční oheň. Přejeme Peřinovi
další krásné roky vandrování po na-
šich tuláckých stezkách.

Letos v dubnu tomu bylo čtyřicet let ode dne, kdy byla vystavěna v roce 1946 poprvé mohyla na Ivančenu na paměť pěti skautů, kteří padli na sklonku války. 26. dubna se na Ivančenu sešlo na stopadesát kamarádů, kteří uctili památku kamarádů.

Kamarád Johnki z T.O. Waspire zaspíval na úvod svou vlastní píseň o Ivančenu a po uctění památky minutou ticha zahrála Vlajka nejstarší osada na ostravsku "ALBATROS", která padlé kamarády osobně znala. Při tomto aktu byla odhalena nová pamětní deska. A takto vypadal upomínkový list účastníků.

/zaslal Pet/

40

IVANČENA

PAMÁTNÍK ODBOJE ČESKÝCH SKAUTŮ
PROTI NACISTICKÝM OKUPANTŮM

24. DUBNA - SVATÉHO JIŘÍ - JE SVÁTEK SKAUTŮ CELÉHO SVĚTA. BOJ LEGENDÁRNÍHO RYTÍŘE-SVĚTCE S DRÁKEM SYMBOLIZUJE BOJ PROTI NEPRÁVU A KŘIVDĚ, NÍZKOSTI A POKRYTECTVÍ. TYTO IDEÁLY BYLY NESLUČITELNÉ S FAŠISMEM A PROTO NACISTÉ ZA OKUPACE ČESKOSLOVENSKA JUNÁKA ROZPUSTILI. MNHO SKAUTŮ VŠAK POKRAČovalo VE SVÉ ČINNOSTI ILEGÁLNĚ, A V DUCHU SLIBU DANÉHO REPUBLICE, SE ZAPOJILO DO ODBOJOVÉHO HNUTÍ. JEDNOU Z ORGANIZACÍ BYL "ODBOJ SLEZSKÝCH JUNÁKŮ" NA OSTRAVSKU, SPOLUPRACUJÍCÍ S PARTYZANY V BESKYDECH. V POSLEDNÍCH DNECH VÁLKY POMOCÍ KONFIGENTŮ PŘÍŠLO GESTAPO NA STOPU VEDENÍ ORGANIZACE, JIŽ TVOŘILA PĚTICE OSTRAVSKÝCH SKAUTŮ: VLÁDA ČERMÁK, VLÁDA PACH, ČTA KLEIN, MILAN ROTTER, A QUIDO NĚMEC. TI VŠICHNI BYLI ZATČENI, ODVLEČENI DO POLSKÉHO TĚŠÍNA A ZDE BEZ SOUDU POSTŘILENI, PRAVĚ V DEN SKAUTSKÉHO SVÁTKU, 24. DUBNA 1945. NA PAMÁTKU ZAVRAŽDĚNÝCH, K NIMŽ SE ŘADÍ I TISÍCE DALŠÍCH PŘÍSLUŠNÍKŮ ČS JUNÁKA PADLÝCH ZA VLAST, ZALOŽILI DNE 6 ŘÍJNA 1946 OSTRAVŠTÍ SKAUTI PAMÁTNÍK NA HORSKÉM HŘEBETU IVANČENA V BESKYDECH, V OBLASTI LYSÉ HORY. KE KŘÍŽI NA KAMENNÉ PYRAMIDĚ PŘIKLAZEJ UCTÍT PAMÁTKU SVÝCH PADLÝCH BRATRŮ JUNÁCKÉ COTKY Z ŠIRŠÍHO OKOLÍ OD PADESÁTÝCH LET, KDY SKAUTSKÉ HNUTÍ BYLO OPĚT V ČESKOSLOVENSKU POTLACENO: J TURISTÉ, TRAMPCOVÉ A TÁBOŘNÍCI. HLAVNÍ SKAUTSKÉ PUTOVÁNÍ NA IVANČENU SE KONÁ OBVYKLE V NEJBLIŽŠÍ SOBOTU OKOLO 24. DUBNA. STALO SE TRADICI, ŽE KAŽDÝ ÚČASTNÍK S SEBOU NESE KÁMEN, KTERÝ PŘILOŽÍ K PYRAMIDĚ. NECHť OBĚTI, JEŽ PAMÁTNÍK NA IVANČENU PŘIPOMÍNÁ, NEBYLY MARNÉ!

Starý, dobrý Jižan.

Muž, který si tuto přezdívku vysloužil byl jeden ze slavných, leč zblaze proslulých mužů Divokého západu. Jeho portrét najdete v každém Jižanském městě. Na všech obrazech je ve vojenském kabátu bez označení hodnosti, i když to byl plukovník. Ano, je to idol Konfederace - William Charley Quantrill.

Narodil se v Ohio, v nepříliš početné rodině. Ale i tak vystudoval školu a stává se učitelem ve své rodné vlasti. Ve dne sice vyučuje, ale v noci provozuje výnosnější povolání - stává se z něj bandita Charley Hart. Nejen že si vymáhá majetek, ale své oběti nemilosrdně střílí. Všude místní maršallové jsou Hartovi na stopě. Stačí však ještě vyloučit ohlijskou poštu a mizí neznámo kam.

V té době propuká válka Sever proti Jihu naplno. A Quantrill, který sympatizoval s Jihem se přihlásil do brigády banditů pod názvem Černá vlajka. / Podobná brigáda existovala na Severu pod názvem Rudé nohy. / Po uplynutí roku se stává Quantrill velitelem této organizace, která se specializuje na drancování. V této bandě jsou mimochodem i bratři Frank a Jesse Jamesové a sourozenci Youngerové. Černá vlajka nosí uniformy konfederace a počíná si s takovou krutostí a bezohledností, že i vrchní velitel jižanských vojsk generál Robert Lee prohlašuje, že armáda konfederace s nimi nemá nic společného.

9. dubna 1865 končí válka, ale Černá vlajka máví dál. Vyrukuje proti s heslem: "Máme poražený Jih." Zase drancuje v Kansasu, Kentucky, Minnesotě, Nebrasce a Iowě. V roce 1865 uskuteční přepad malé usedlosti v Kansasu. Zapálí ranč a postřílí všechno živé. Pak si všlano bezvládně o muže, v kterém kdosi pozná jednoho z pobočníků generála Granta. Quantrill ho bez milosti rozstřílí. Dozví se to však generál Grant a nařizuje všem posádkám zajmout Quantrilla.

Ten se zatím chystá k další akci. Ale v noci je poblíž města Louisville přepaden přesilou severanských veteránů. Celá banda je rozrážena a jen několika málo banditům se podaří uprchnout. Quantrill sám je při přepadu zastřelen.

Tak skončil jeden z nejkrutějších a nejzákeřnějších mužů Jihu.

1CERPANO Z RŮZNÝCH MATERIÁLŮ/

PŘIPRAVIL

§ TUČŇÁK

Po Vitavě a Sázavě nemůže zákonitě sonda do dějin našeho trampingu minout Brdy. Tento zalesněný hřbet začíná vlastně nedaleko hranic dnešní Prahy. No dejme tomu kdesi u Jíloviště. Poté už jsou hřebeny prosté jakékoliv vesnice až k Plešivci pod nímž je tento táhlý hřeben proťat údolím Litavky. Pak přichází druhá část Brd, jež zahrnuje Třemšín a nabíhá pozvolna k Úslavě. Ze severu jsou Brdy zhruba ohraničeny tratí Praha - Zadní Třeběň - Lochovice. Z jihu to byla trať Praha - Dobříš. Podíváme-li se dále na mapu, vidíme, že Brdy jsou docela dobře přístupné nejen Pražákům, ale i klukům z Plzně, Příbrami, Strakonice a celých jihozápadních Čech. Není tedy divu, že tyto zalesněné kopce neušly pozornosti trampů.

Nyní je opět velice těžké nějak systematicky vše postihnout - tedy jen namítkově. Někdy v roce 1928 vzniká na úpatí Brd osada Strong Boys, což v překladu znamená "silní hoši". U jejího zrodu stál Tonda Vaček, zvaný Golem a Pepa Brožek, zvaný Harfeník. Začínali tradičně - s kusem staré plachty a dekou. Až prokřehlí po nezčetných zimních ránech, vytrvali. Později se k nim přidávají Emil Písař, Puškin, Dagmar, Činčan... A opět o něco dál si trampové stavějí první chaty. Může te je dnes vidět až pojedete vlakem z Prahy do Řevnic po levé straně ve stráni u lesa. Stačí se dívat chvíli předtím, než vlak vjede do řevnického nádraží. Dnes se nikterak neliší od běžných rekreačních sídel a i když osadníků ubylo - ještě dnes osada organizuje sportovní odpoledne pro děti a prý i táborák. Prostě na mládí se nezapomíná.

Slavnou stránkou dějin trampingu na Brdech je minulost pistolnická. Pistolnická proto, neboť mnoho munice bylo vystřeleno do vzduchu v zájmu romantiky. No řekněte, že k Divokému Západu střelba nepatří? Jako první byla Hladíkovice parta, která se v roce 1920 vypravila přes hřebeny do srdce hvozdů. V patách za nimi se z vlaku vyrojili drsní hoši v puškách a s výstrojí z výprodeje první světové války. Dříve nežli zapadli do království smrkových velikánů, stavili se jako obyčejně v Halounech, aby dali utržit hostinskému, jež byl zván "Zrzavým Paviánem". Jindy zase táhli kol jezírka "ELL Paso" až do Stříbrné Stoky. Běžte se někdy k tomu jezírku podívat a vzpomenete si, že tam před více nežli padesáti lety stejnojmenná osada pořádala bitvy na miniaturních plachetnicích. Tedy lepeřečeno bitvy miniaturních plachetníků. Nad samotnými Řevnicemi je další nenápadná památka, kterou je polorozpadlý camp T.C. Děti přírody. Vlastně tam už zbývá jen mramorová destička zasazená do skály jako vzpomínka na dva artvé kamarády. Z tehdejších známých postav bych mohl uvést brdeckého Ještěra /vesnická bodrá labka/. Pak to bylo neohrožené Strašidýlko, Hudson, Štanda Jezinka - veverkář z Delaware, Hetoun, Seidlíček, nábko - brdští supové....

Nyní se zastavíme snad na nejznámějším campu Brd. Ano, je to "Zlaté Dno" nedaleko Dobříše. Historie Z.D. začíná rokem 1926, kdy kamarád Jaroslav Krsek založil početnou Brdeckou zimní armádu. Krskovi se přezívalo generál Packard a armáda se také nazývala Pivní armádou. Ve znaku se jim skvěla skautská lilie a půllitr. Když píšeli, že armáda byla početná, tak to neznamenal, že by snad trampové táhli po Brdech v davech. To ne- vždy se rozprchly po všech koutech, aby se při návratu zase sešli a v proudu si to při muzice hasili přes Smíchov. Někdy v roce 1929, když slunce zdolalo sněh, podnikli kamarádi Hubbard, Packard a Láda Brožek /Broches/ cestu po hlavním hřebeni, překonali údolí Litavky a po kamenitých stráních se doškrábali až na zříceninu hradu Valdeku. Ze skupiny, které překonaly kamenité a zarostlé strmáky vznikly "Skalní t." V roce 1927 to byl "Dickey Club" a r. 1929 "Brdští Supové". A právě oni dali svému hlavnímu tábořišti název "Zlaté dno". Dnes tento camp připomíná především mohyla, na paměť kamarádů Brochesovi a Packardovi, kteří byli za okupace za svou ilegální činnost v roce 1943 popraveni. Pokud tedy přijdete na Zlaté dno, vzpomenete i Na "Windy campu" se nachází jediný dochovalý předválečný pomníček.

Další známou předválečnou epizodou byly Spojené osady Králičího údolí, kterých prvopočátky můžeme datovat asi tak do roku 1926., kdy vznikla chatrč nesoucí název Oklahoma. U jejího zrodu stáli kamarádi Dalda Makoun, Franci Evoboda, Píšek, Křeček a Vendy Krejčí. Pak přišly chatrče "Erivan", "Jackson".... Spázenstvo z chatrčí se scházelo v krčmě "U Nováka", kde rovněž vznikla myšlenka na vytvoření klubu Westend, který měl sdružovat osady "Údolí Madrů" a "Králičího údolí". Jen tak pro doplnění dodávám, že první údolí leží u Dobřichovic a druhé u Řevnic. V roce 1932 se klub rozpadá a sčítává pouze Sdružení Osad Kr.údolí. V roce 1933 čítá na 80 kamarádů, 18 srubů/chat/ v nichž se nacházelo 40 dřených mužů a 15 neméně dřených žen. A ti se stali postrachem všech trampských sportovních soutěží. Tímto bychom mohli uzavřít pohled do minulosti a před závěrem prohodit něco málo o přítomnosti trampingu na Brdech.

Brdy dneška toť otázka. Trošku se nám taky scvrkly. Ale není to naše vina. Projděte se někdy hřebenovkou a uvidíte věci!

Ještě dnes však na Brdech existují hezké campy a dobré osady. Zrovna nad Řevnicemi navazují na tradici již zmíněných osad kamarádi z T.O. Žluté skály, kteří se s vervou dali do stavby nového srubu, když jim ten původní nějaký ničema zapálil. Hezký je taky camp T.O. Želva či campy Orlí Hnízdo a Soví camp i velmi mladý camp T.O. Hajkalové.

Na Flešivci je campúcelá řada užívaných i těch dávno rozpadlých. Mě se osobně líbí udržovaný camp, který znám jako Fort Williams.

Čili, jak vidno Brdy nemají naštěstí jen trampskou minulost, ale mají také přítomnost. Jistě by stálo za to ji zpracovat, a proto, kamarádi, pomozte nám svými informacemi, vždyť adresa redakce je uvedena.

A kam příště? Vezmeme to třeba po Staré řece, totiž Berounce!

Podle jm. knihy Boba Hurikána a dalších materiálů sepsal

Seladon T.O. Kočovníci

Nyní uveřejňujeme další dva měsíce z letošního trampského kalendáře, který vydal za pomoci dvou členů Unie Solitario kamarád Šána. Takže září a říjen 1986.

1 ŽIŽALA
2 TATRAUKA
3 SOSNA
4 SEKI
5 ŠWED
6 HUMUS
7 AŠA
8 ČERV
9 PAUKA
10 VLEAK

11 ASTERIX
12 ČERNÝ KID
13 KŘÍZÁK
14 FDTK
15 KEČUP
16 UELLY
17 ČUDNÍLEK
18 HAVZ
19 FA'DA
20 RÚZA

1 ŠVEJK
2 JIŽAN
3 CHROUŠT
4 DVANACTKA
5 JOUZA
6 CHUAN
7 ČIKO
8 JIM
9 HOBAN
10 DEZEK

11 KAT
12 ŠEHY
13 PRSKAVKA
14 GITA
15 KÍZEK
16 PERINO
17 DAUDY
18 SLINAK
19 KAPITAN KID
20 VOCAS

21 UCHO
22 KOKI
23 KOVBOJ
24 BOB
25 PARY ANN
26 LAČENKA
27 KLAŠEK
28 FRED
29 ŠTÍSTKO
30 PÉCA

21 PIKI
22 HROBNÍK
23 SKVRNAHEK
24 PAVOUK
25 RONY
26 ŽVADLA
27 KULIČKA
28 JESTER
29 ELVÍRA
30 LILI
31 ROZUMKA

Do této rubriky, která se objevuje v Poutníku velice zřídka uveřejňujeme přání kamarádů, pakliže nás o to požádají, abychom oзнакоми veřejně čtenáře Poutníka s akcí kterou připravují.

Došel nám dopis od kamaráda Dannyho z T.O. Luna.

5.-6. července pořádá T.O. LUNA III.ročník vytrvaleckého triatlonu

T r a m p s k ý ž e l e z n ý m u ž

plavání - 2km běh 20km kolo - 105 km

Akce je určena pro kamarády, kteří aktivně sportují a chtějí si ověřit, zda to dokáží. Letos poprvé počítají i s kamarádkami /na polovičních tratích/.

Máte-li zájem informovat se blíže, učinite tak na adrese Milan Daněk - Danny
Skalice nad Svitavou č.12L
679 01

Tak, přání je výtiskem a teď ještě něco málo z humoru od trampů a o trampech.

Parta trampů jede na výlet. Poslední přiběhl Jiří s důkladnou modřinou pod okem. "Co se ti stalo?" diví se kamarádi. "Upadl jsem..." vysvětluje Jiří. "Má pravdu"povídá Alena, ale do rukou mého táty".

Volá tramp ze stanu na slečnu, která se nedaleko opaluje:
"Haló, blíží se bouřka. Nechcete se schovat? Mohlo by do vás uhořit, jste totiž hrozně přitažlivá".

Dobrý tramp Burýšek, hrozně hladový, se dopotácel do restaurace. Klesl do židle a objednal si u číšníka guláš a pivo. Jen co dojedl objednal si znovu guláš a pivo. Potom si otřel bradu a dal si opět guláš a pivo. Když dojedl zavolal si vrchního a zvolal: pane vrchní, měl jsem guláš a pivo - guláš a pivo - guláš a pivo". "Her got přestaňte, copak jsem hluchej!" "Sedum šedesát".

Baví se dva trampové u chaty. "To ti je taková votrava. Mám kuchařskou knihu, ale nemohu podle ní nic uvařit!"
"Složité recepty, co?"
"Ale to snad ne, ale každý začíná: vezmi čistou misku nebo hrnec...."

Setkají se v červenci tři trampové.

"Já budu tejdén pod širákem", povídá první.

"Já budu čtrnáct dní pod stanem", říká druhý.

"Já měsíc pod sánkem", dodá třetí."

TAK JSTE SE NÁM PŘECE JENOM VRÁTIL, SOUDRUHU ŘEDITELI.....

Humor pro Va's

LUBOMÍR MATOUŠEK HROCHUV TÝNEK 1981

Ľák za prvé - lady se uskoki židny porlach ale neplach a za druhé' pro vač nejsem
židny čerit ale major!

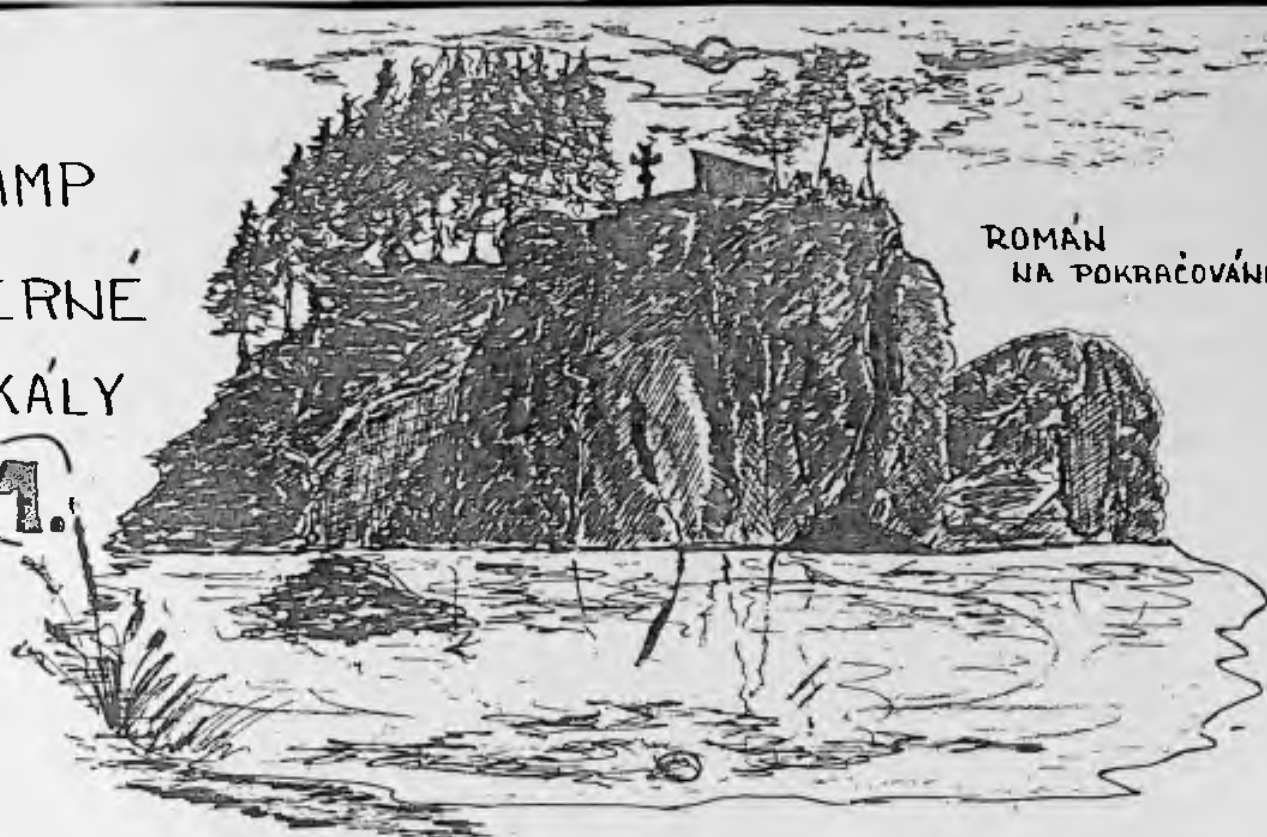

„SLEČNA MARCELA, ZAMÍŇTE,
TRAFIL SOM HO OMYLOM!“

CAMP ČERNE SKÁLY

ROMÁN
NA POKRACOVÁNÍ

1.

...cesta...

Poklidnou hladinu a tichou noc narušovaly jen pravidelně dopadající údery mších vesel. "Zaber, udržuj pořád tempo, musíme najet přesně z boku", syčel Jerevec. Ještě nikdy jsem v jeho klase nepozoroval tolik varušení, vždycky bojeval tak klidně. Vlastně není se co divit, vždyť vía noc dobře co ho tak vyvedlo z míry. Tuhle štreku jedeme v noci taprve potřetí a bez baterky vlastně poprvá, takže nás čeká taková ú plně malá premiéra. Je to trochu ríakantní, protože kúpat se v týchle květnový vodě žádná slast není a kdybychom se převrhli, tak proudem nesení až na skály..., ani uvažovat se mi o tom nechce!

"Neboj, dokážem to", pokoušel jsem se ho uklidňovat, i když já jsem najevil anámky klidu ani nejmenší. Ale toho si v té tmě všimnout neoch. A navíc, to by nám Propusták přeci neudělal, šerif psal abychna dorazili určitě v jedenáct a že je to nutné, tak to určitě bude něco důležitýho. Jo abych nezapomněl ten Propusták, to je takovej náš báh Černých skal. "Už jsem docela klidnej", razubil se Jerevec. Tedy já jsem v tom temnu jeho úšklebek navídal, ale vždycky to tak dělával, když byl ironický.

...za pár minut jsme se uklidnili, lodnickoj manévyr byl zvládnut na jedničku a a já odložil pádlo křížem přes pramci. Teď to bylo jen na parťákoví, aby korigoval správněj směr a proud nás vynesl přímo před jeskyní. Odlepil jsem oči od hladiny a vzhledl vzhůru k nebi. Na obloze se proháněly mraky v děsivém rejí a dokonce na chvíli uvolnily cestu slabému měsíčnímu svitu, který krásně ozářil celou scénérii Černých skal. Jak krásný a typický to byl pohled na ten kousek našeho malého ráje! I Jerevec přestal brblat a já vycojtil, že jeho pohled a myšlenky směřují tam kam já. Kálen jsme v tomhle rozpoložení vrazili do potopeného kamne. Ten signalizoval konec proudu a tak nám nezbylo než se zase chopit těch vodáckých prkének. Po pár zabráních se

naše těla setkaly s ostrou trávou a nepříjemným roštím, a tak zahalení touto a touto přírodní zdielkou jsme pohodlně vpluli do naší malé nebo spíše raději úzké jockyňky. Dlouhá byla docela obstojná, ale pro naše účely; to je jedna malá mola a přístup ke komínu, se dala využít sotva pětina. Přivázal jsem pramici a vyházel bagáž. Jesevec zatím poslepu zkoumal zda cesta vzhůru je volná. Tuhle cestu komínem známe pouze my, bylo by vlastně namístě, abych vás představil, podle campu a hlavně místa kde se nalázá si říkáme T.O. Černé skály. A tuhle cestu jsme vlastně neobjevili, našli jsme ji podle jednoho deníku z války, když jsme se tady potloukali na velkém. Ale to všechno by bylo úplně jiné vypravování.

Jesevec prohlásil, že cesta je volná. Upevnili jsme usárny na kanady a začali stoupat. Po příčkách žebříku to jde jinde velice snadno, ale tady v tomhle stisměném prostoru to žádný sed není. Stoupali jsme pomalu a opatrně, "jen co příčka příčku mine". V prvním mezipatří, což znamená přesně potřebné druhé příčce jsme usedli a začali vytahovat upevňovací bagáž. Slabě bliklo malé světélko hodinek mého kamaráda a Jesevec prohlásil, že je půl jedenácté a že máme ještě dost času. Kluci už budou určitě nahoře. To je fakt, mít to jako oni 40 kiláků od baráku, taky bych tu byl kolem osmé. "Zanech pláněho uvážování, tís se vzdálenosti nezmečí, půjdeme dál, sykl Jesevec a já mu dal za pravdu a začal stoupat. Měli jsme sice k dobru ještě pětadvacet minut, ale čekalo nás ještě šedesát příček s jedním mezipatrem. Tam se to obešlo pro tentokrát bez odpočinku a bez diskuzí. Pouze jsme vytáhli bagáž a stoupali dál...

...Když jsme opustili poslední příčku a nadzvedli provizorní dřevěný poklop, mimochodem vlastní výroby a když jsem u toho chlubení, těch devadesát dva příček je taky naše práce, vlastně skoro, pár jich tu zbylo po těch utečencích, kteří se tady skrývaly za války, ale ty se musely stejně opravit...já kdyby mě slyšel Jesevec jak se vychloubám, ten by mě aprádnul, raději toho nechám. Takže když jsme nadzvedli poslední překážku naší cesty, již zmíněný poklop, zhluboka jsme začali polykat to příjemné čerstvé povětří. Chtěli jsme se radostně rozběhnout za osadníky, když teprve teď mne to drolilo do očí. "Vždyť u campu je tma, nikde žádnéj oheň!" Trochu mne polil studený pot po zádech, skryli jsme se v křovi a začali pozorovat místo kde jsme u ohně vždycky sedávali. U srubu se mihly dvě postavy. A teď spolu tiše hevoří...podle hlasu....no jasně to je Ovčák a Malej Marty....a tákhle u ohně sedí šerif, tedy lépe řečeno pouze u ohniště. Ale proč se chovají tak divně a tiše? Je tu něco podezřelého, alespoň určité to, že ještě nerozdělali oheň a že se tady-na vlastním campu ploužej jak vrazi! Pomalu jsme se zvedli, a už nás konečně vzali taky v patřnost, tak co v tom zase bude, možná nějaké forečky...ale teď mne něco napadlo, co ten tak jemně laděnej dopis od šerifa? No uvidí se!

/příště: Šerif vypravuje/

připravil

T. S. S m r k

Rozhovor s Marko Čermákem

Rozhovor s Marko Čermákem
připravil Seladen

Marko, kdy jsi začal jezdit ven a co tě k tomu inspirovalo?
Kdy jsi se poprvé seznámil s trampskou písničkou?

Asi v roce 1949 začali rodiče jezdit na chatu na Kačák u Uhhoště. Byla to známá osada Údolí oddechu. Já začal jezdit s nimi. To mi bylo asi tak devět nebo deset let. Tenkrát tam fungovaly ještě starý chatařský osady, jako: Údolí oddechu, Batalion, Starý Potok, Tři Šišky, Lone Stars. Lidé, kteří tam jezdili byli asi čtyřicetiletí či spíše mladší. Byla to vlastně generace předválečných trampů. Tenkrát se totiž nejezdilo jako dnes, spíše se jezdilo na chaty a osady. Tedy tam u Uhhoště jsem se poprvé seznámil s trampy, kteří samozřejmě hráli písničky a to písničky starý, jež se už dneska nehrajou a který dnešní generace už ani nezná, nehledě na to, že se jim směje, protože jsou to uplakaný písničky o dívenkách. Nás však ta předválečná generace zasáhla a mě ty písničky dodnes nepřipadají trapný. Nakonec tenkrát ani jiné nebyly.

Když já jsem se tedy seznamoval s trampováním, tak jsem se seznamoval s těmito písničkami, asi jako dnes se seznamují kluci s "ryvolovkami". Neseznamoval jsem se jenom s písničkami, ale i s osadním životem, kam patřily fotbalové turnaje, chodecké a volejbalové přebory. Mě se to strašně líbilo - jak ty písničky, tak i ohničky před chatami. V té době tam také jezdili normální vandráci, jen tak v těch burčálcích a s telaty koupenými v Kotcích. Vystupovali v Uhhošti a chodili nad Batalion, kde nahoře na skále dělali ohně.

Mě jako malému klukovi to připadalo děsně romantický, když jsme z chaty přes údolí viděli ~~plamenný~~ hořet ohen a slyšeli kytary. I když dnes nevím, co to bylo za lidi, třeba to byli nějací burani nebo opilci z Podkozí z hospody, kteří si z lokálu jen tak odskočili. Já jsem si ti hned spojoval s "londonovkami" a dalšíma dobrodružnými knížkami, které jsem znal. A tohle všechno mě tak strhlo, že když jsem dorůstal, tak jsem začal jezdit na ^{čumy} sám. A tak jsem se setkal s klukama, jež jezdili na osady a na potlachy. Čili jsem je pozval, aby u mě na chatě spali a oni mě na oplátku poprvé pozvali ven na Brdy. A tak se to v podstatě rozjelo. Bylo to v letech 1957 až 1959, kdy mi bylo 17 nebo 18 let a kdy už jsem byl dostatečně starý, aby mě rodiče začali pouštět ven. A od té doby jsem začal jezdit.

To jste dali dohromady nějakou osadu v počátcích tvého ježdění?

Ne, to jsem jezdil s bráchou a s některými kluky, které jsem poznal na potleshu Lone Stars. Byli to kluci z osad Rekreaanti, Colony, Dream, Vdovci a Sovi. Také jsem chodil do hospody U Tůčků na Smíchově, kam se chodilo spíše hrát než pít. Tenkrát to bylo hezký, když se v celé hospodě zpívalo na rozdíl od dneška, kdy se v koutě pár lidí snaží hrát a ostatní je ani neposlouchají. Snad to bylo taky tím, že tenkrát těch písniček bylo málo a většina lidí je znala.

Začínal jsi jezdit s někým od Zelenáčů?

V roce 1960, v březnu, jsme zase s bráchou, potom s Tarzanem z osady Štoky a ještě asi kluci jeli na Brdy na Smaragdový jezírko, o němž jsme slyšeli, že je fantastický. Dnes je to sice vyšumrcaný kout, kam žádný pořádný tramp nejede, protože je to hned za vesnicí Lhotka a každý výletník se tam zastaví. Ale tenkrát pro nás stále mělo kouzlo, a tak jsme se tam vydali. Jezírko jsme však nemohli najít a shodou okolností jsme se již ve vlaku setkali s osadou Hejkalové, ve které byl Vyčítal, Šimek a Honza Rybáček, zvaný Šaman. hledali to jezírko opět shodou okolností teky poprvé. Ve vlaku jsme se rozešli a na leště opět setkali, protože bloudili oni i my. Všichni jsme tvrdili, že jdeme ke Smaragdovému jezírku, protože jsme se styděli přiznat, že nevíme kde je a že bloudíme. To nás dohromady. Pak jsme jezírko svorně našli a od té doby, protože kluci byli výtvarníci, jsem taky tohle dělal, oni študovali, já taky, tak nás to nějakavedlo, že jsme si měli o čem povídat a začali jsme jezdit společně. To bylo v roce 1960. Jen tak pro zajímavost cedulka starejch Hejkalů je dodnes na Windy campu u Voznice.

Kdy jsi začal hrát a jaký písničky? Ty starý trampský písničky?

Jo ty plačtivý starý trampský písničky. Dále námořnický a severský písničky - to se poprvé tenkrát hrálo. Teď mi je to blbý o tom mluvit, poněvač se nepočítám mezi lidi, kteří v sedávají po hospodách, ale tím, že jsem chodil pravidelně kvůli těm písničkám do hospody U Tůčků na Smíchově, tak jsem se tam ty písničky přiučoval. Nejdřív jsem začal hrát na taru.....

GREENHORNS

SINĚ AMERICKÉHO PADU

WHITE STARS

RITUAL KVINTET

Cover © Josef Šimek 1969 • Photo
© Petr Kriens a Jan Trnka • K
režie Zdeněk Petr a Bohumil G
Zvuková režie Milan Popírník • N
ve studiu Smečky, Praha 1969
• All rights of copying, broadcast
public performance are reserved
for Graciovano

Skáču do řeči: Kde ses naučil hrát na kytaru?

Sám. Od kluků, kteří hráli líp, jsem odkoukal nějaký akordy. Hlavně pak na výtvarný škole, kde hrál nějaký Jirka Eckert, který hrál moc hezky tehdejší módní písničky...
... a od toho jsem odkoukával první kytarový akordy.

A kdy přišlo banjo, se kterým si tě každý spojuje?

Banjo přišlo strašně brzo po kytaru, protože jsem poslouchal v rádiu pořady na Luxembourg. Novin, jestli stále jsou, ale tenkrát denně od půl třetí do tři vysílali pořady tradiční country. Začínalo to řehtáním koně a do toho to rozjíždělo banjo. No, a mně dycky banjo připadalo romantičtější nežli kytara, protože na kytaru hrál někdo. Banjo mi také jako nástroj připadalo romantičtější, protože mělo koženou bubnu... kolikrát byla ta kůže taková hezky vošmudlaná... více mě banjo lákalo.
A tak jsem si banjo brzo opatřil. Ovšem čtyřstrunné tenorové, protože pětistrunné banjo se tady tenkrát neznalo.

Na fotkách a ve filmech jsem viděl poněkud černochoy s tenorovým banjem, kteří hráli dixieland. Tak jsem začal hrát dixieland, což vypadá strašně protichůdný s trampskejm písničkama.

Když přišel Pete Seeger do Prahy v roce 1964, tak jsem teprve zjistil, že existuje nějaké pětistrunné banjo, a že tenkrát na tom Luxembourg byla znělka Foggy Mountain Breakdown od Scruggse.

Banjo jsem slyšel, když mi bylo 16, 17 let, ale nevěděl jsem, že existuje pětistrunné a že hraje nějaký Scruggs, to už vůbec ne! Až když přišel Seeger v tom šedesátém čtvrti jsem zjistil, že existuje banjo, které má pět strun a že se na něj hraje prstama a ne trčetkem...

Marko, jsi také znám jako autor řady písniček. Která vlastně byla ta první?

Jedna z nejprvnějších byla Fleming Stars, jestli se to dá ještě někde slyšet. Fleming Stars je v podstatě text na písničku Elvise Presleye z jeho, myslím, stejnojmenného alba. To jsme hráli na vandrech jako country písničku - i on to má jako country laděný. Více písniček jsem začal dělat v době, kdy jsem měl skupinu White Stars, to bylo v roce 1967, 1968 až 1969, kdy jsme se pokoušeli hrát už bluegrass aspoň v té podobě, jakou jsme o něm měli představu tenkrát v těch letech. A pro tu skupinu jsem dělal dost textů, z nichž dodnes se hraje Zátoka nebo Do rána toulám nebo některý tyhle.

Se skupinou White Stars jste se již profesionalizovali, vždyť na desce Písně amerického západu již figurujete.

Ano, to bylo první elpíčko, který bylo natočený a spolupracovali na něm Zelenáči, Spirituál kvintet z White Stars. Takže to bylo elpíčko, kde hrály tři kapely.

Unred

CASOPIS PRO MUŽY A ŽENY

Rychlé šupy

Shodou okolností jsem se všem třem natáčel banjo. White Stars existovali souběžně se Zelenáčema, protože mě neuspokojoval repertoár Zelenáčů. Chtěl jsem být víc jako tradičnější a hrát víc bluegrassu. Takže jsme dali dohromady lidi, kteří měli blíže k bluegrassu a v podstatě jsem hrál s White Stars a se Zelenáčema souběžně.

S White Stars začínal i Mirek Hoffmann?

Hoffmann přišel o něco později. White Stars v původním složení byli Pavel Král na basu, Vence Linberg na kytaru, Jarda Jelen na mandolinu, já na banjo a Tomáš Linke na foukací harmoniku. Potom přišel Mirek Hoffmann. Chvilí s náma také pracovala Jarka Hadravová. Jo, i dokonce nějakou dobu, asi půl roku, hrál s náma Ivan Mládek na mandolinu. Na tý desce je taky vyfoceno, i když ho dneska už skoro nikdo nepozná.

Kdy jsi vlastně začal veřejně publikovat své obrázky a co jsi vlastně vše ilustroval?

Kolem 69. roku dělal Foglar konkurs na kreslíře Rychlejších Šípů. Já jsem se to dozvěděl, pokusil se o to a shodou okolností si mne vybral. Byl jsem šťastnej, že si mě vybral, no a tak kromě nějakých drobnějších kreseb, který mi v časopisech tou dobou vycházely, jsem se rozjel na těch Rychlejších Šípech.

Bohužel tenkrát jsem na nich začínal. Ne, teda úplně kreslit, ale tenhle způsob kresby jsem se vlastně vyučoval na Rychlejších Šípech. A dodnes se za to trochu stydím, protože kdybych měl příležitost, kreslit³⁶ dnes, myslím, že bych je kreslil líp. A že je to škoda, že už ty Rychlé Šípy, které jsem tenkrát nakreslil nebudu moct mít nikdy příležitost překreslit lepší.

Kde jsi bral vizi pro postavičky Rychlejších Šípů? Nebo už byly?

Rychlé Šípy přece už kreslil Fischer před válkou do Mladého hlasatele, potom po válce v letech 46, 47 až 48 do časopisu Vpřed. Já jsem ještě stihnul poslední léta časopisu Vpřed, kde vycházely Rychlé Šípy kreslené Fischerem. To bylo v roce 1949. Čili si je ještě pamatuju kreslené od Fischera.

Figurky jsem musel od Fischera převzít, nemoh jsem jim udělat jiný obličej než tenkrát, ani by s tím Foglar nesouhlasil, což je logický. Bylo to pro mne velice nepřijemný, protože přizpůsobit se rukopisu Fischera, když jsem měl svůj vlastní rukopis, nebylo dobrý a myslím si, že i výtvarně je to špatný snažit se trefit do manýry nějakýho jinýho kreslíře.

Jaký vztah vůbec máš k Rychlejm Šípům? Bylo to pro tebe něco víc nežli vlastně komerční záležitost?

K Rychlejm Šípům mám vztah asi jako každej z nás. Rychlé Šípy jsme hltali, dokonce v těch letech 1948 až 49, kdy mi bylo 7 nebo 8 let, tak Rychlý Šípy jsem odebíral a dneska už ani nevím jestli jsem tomu rozuměl, nerozuměl nebo jestli jsem to začal chápat až později, kdy už nevycházely. Ty časopisy mne strhly, protože jsem byl a jsem stálež touhou po romantice, proto jsem se taky dostal k trampování, táboření atd....no, a ty Rychlé Šípy mi připadaly romantický, i s tím vším co vycházelo v těch časopisech, kde oni vycházely. Prostě patřily k tomu romantickému životu a mému dětství, jako patří Rychlé Šípy k dětství těch, kteří je čtou dnes...Ale nemám je v paměti, jako někteří, kteří dokážou Rychlé Šípy odříkat příběh od příběhu, Bublinu od Bubliny....tak to zase ne...

Vážení čtenáři, neboť nejsme pamětliví poučky..."Kdo je zvědavěj, bude brzo starej", tak v rámci Vašeho předčasného kmetství uvedeme pokračování rozhovoru s Marko Čermákem v dalším čísle.

Unie Solitario

Pivo dělá hezky

časopis bez reklamy je jako pivo bez pěny

i Dalibor by chlastal, kdyby měl co

K l a u n i s m u z i k o u

Pavel "Žalman" Lohonka

Kdo ví, ten i zná co je sláva klaunů nezbedných
Smutným lidem připomenou smích
S holí maršálskou se uklání bez pohnutí řas
Slzy smíchu odhalí jim tvář

Ref: Odchází do vyhřátých postelí
Přitulí se a v minutě spí
Ještě zní jim potlesk na polštáři
pro který neznají neděli

Kdo ví, ten i zná v čem se skrývá muzikantů tón
V malé duši rozezvučí zvon
V srdcích vodopád
Cestou šněrují si to k ránům
Chtěli by se s hudbou milovat

Ref: Odchází do vyhřátých postelí
Přitulí se a v minutě spí
Ještě zní jim potlesk na polštáři
pro který neznají neděli

Kdo ví, ten i zná Světská sláva že je lidský klam
Že je jako tělo nahých rán
S holí maršálskou se uklání klauni s muzikou
Jejich žití zůstává jen hrou

Ref: Odchází do vyhřátých postelí
Přitulí se a v minutě spí
Ještě zní jim potlesk na polštáři
pro který neznají neděli

Tam na holý pláni

Hudba: Strawbs
Český text: Řešetlák

(Part Of The Union)

Byl velkej a silnej Ben, on odjel na jeden den do o-hra-dy pást
 koně a brav na zelenejch pastvinách. Jel Na holý pláni
 místo je báječný, budou se mjet dva muži stateční, na holý pláni
 dva muži stateční - každej zná svůj cíl, každej zná svůj cíl.

Ref. se opakuje po 2. sloce.

1. Byl velkej a silnej Ben, on odjel na jeden den do ohraďdy pást koně a brav na zelenejch pastvinách. Jel statej a stríhlej Bill, co řádku let už tu žil, přes tu samou strán, kde Ben se hnál, na koni dál pospíchal.

Ref.: Na holý pláni místo je báječný, budou se mjet dva muži stateční, na holý pláni dva muži stateční, každej zná svůj cíl, každej zná svůj cíl.

2. Bill Bena hned nepoznal a zakřičel: "Uhni dál! Tyhle pastviny jsou jediny, jen já jsem na nich král!" Ben zavolal: "Pojeď blíž! To na mne nevidíš?" Pak hned zazněly tři výstřely, a slunce spadlo níž...

Ref.: Na holý pláni místo je báječný, jeli se střilet dva muži stateční, na holý pláni - bylo to zbytečný, každej z nich měl cíl, každej z nich měl cíl. Na holý pláni slyšíš jen dusot stád, na holý pláni jeden z těch mužů padl, tam někde v dáli umřel ti kamarád, hádej, kdo to byl, hádej, kdo to byl...

Na úvod: Druhý díl soutěže nás zavede na opačný konec republiky, než jsme bloudili v části první. Ještě vám prozradím, že místo se nachází všude a že je dost málo navštěvované, tedy hlavně okolí hory.

Tak tedy začíná naše vyprávění, máme před sebou týden volna, takže nás jistě čeká spousta krásných chvil a zážitků. Ještě si připijeme na úspěch výpravy, dobré víno, ale ty skleničky. Je to možný, zrovna v tomto městě a takový odporný sklenky na víno...

A tak vyřádko, je pěkný květnový den, ale sluníčko ještě příliš nehoří. Alespoň se v tomhle počasí dobře šlepe. Konečně vcházíme do lesa. Jsou tu krásné stromy, statné a vysoké. Pouze zbytky velké větrné kalamity tu nosou obrazy poražených stromů, které jako by se v obrovském chaosu stavěly do bizarních obrazů. Mezi několika balvany se vklíní vyvrácený obrovský sark, ale obráží novým jehličím, díky své délce a pevnosti kořenů. Kráčíme po červené turistické značce. Co chvíli přes cestu zabublá svoje trilkky potáček a rovněž ne daleko od sebe miji- me studánky a prameny. Vrchol, který hodláme za chvíli zdolat je vlastně dominantou města i okolí. Jeho strmé a kamenité svahy vzbuzují u návštěvníka respekt.

Studánky, které mijieme, jsme pokřtili krátce - "kanzičí", nejen proto, že se o ně starají kluci a holky z místního oddílu Kanzičů, ale proto, že s jistotou by se dalo tvrdit, že ještě před padesáti lety z těchto studní pili kanzičí.

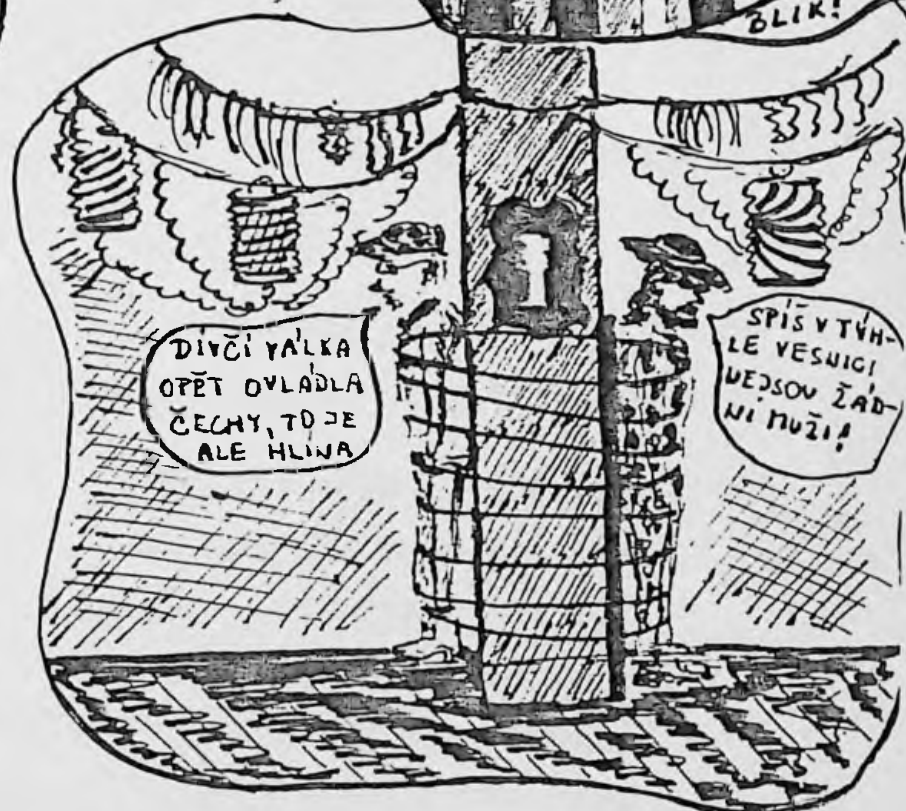
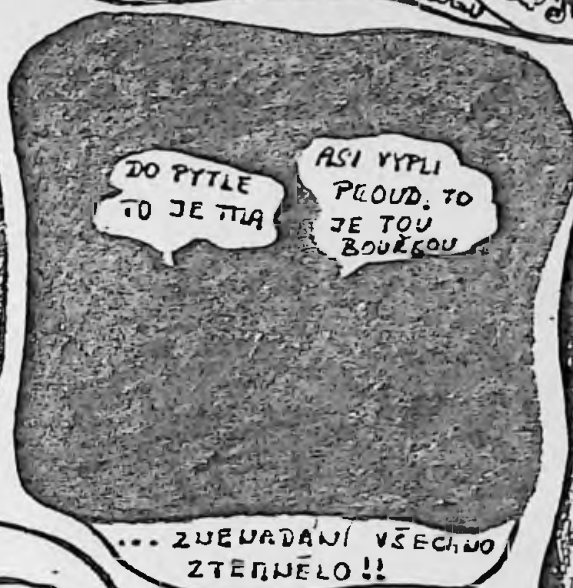
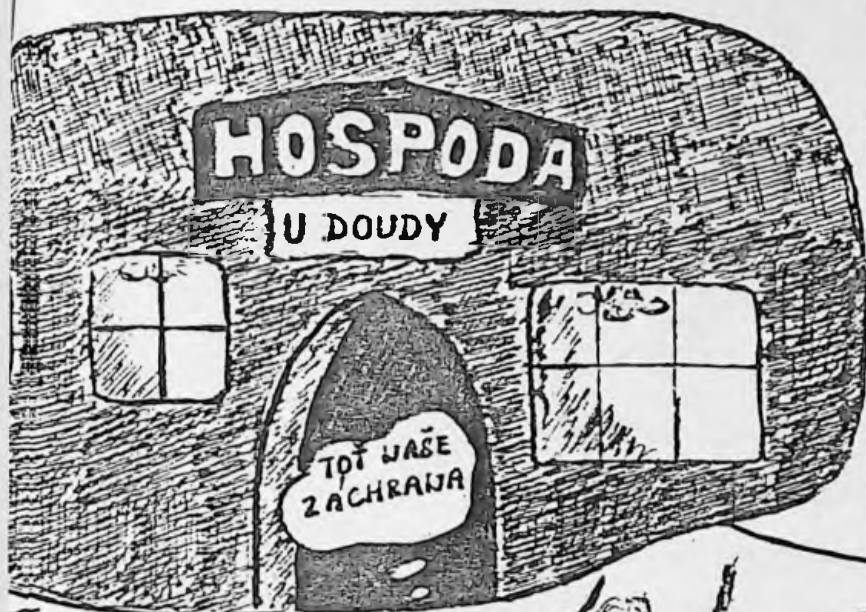
Od poslední "kanzičí studánky" se cesta začíná zvedat. Mění se i její povrch. Příjemnou lesní pěšinu vystřídá kamenitý terén. Pomalu stoupáme vzhůru, na obzoru se pomalu začínají honit mráčky a mezi stromy se poprvé blíže objeví svah hory. Mijieme nevelký skalní útvar. A odčlňujeme se od cesty, abychom si zblízka prohlé- dli velký suterový svah. Od domorodců jsme se dozvěděli, že se na jeho kamencích vy- hřívá spousta zmijí. Měli jsme smůlu, neviděli jsme ani ocásek, asi je ještě málo slunečních paprsků na nějaké vyhřívání.

Někdy zdání klame, a tak se cesta na vrchol zkrátila zhruba o půlhodinky, než jsme předpokládali. Trochu jsme občas popudali dech, ale jinak díky tomu, že se nestoupá příkrě vzhůru, to byla vlastně procházka. Konečně na vrcholu! Zvedl se mrak a tak se nám v plné kráse zjevila celá scenérie těchto hor i okolí. Je odtud opravdu nádherný výhled, a ty "patvary" kopeč, jako by tu celou krajinu pan Burian zasadil někam do prehistorie. Na severu se objevil Tolštejn, vrchol Jed- lové, Suchý vrch. Západně je zřetelný Běčinský směžník na jihozápadě Milešovka a dokonce i Bezděz na jihu. Jihozápadně, ano nemůžu se mýlit, je vidět i Říp. A východ a jihovýchod - Krkonoše se směžkou, Ještěd, Rozákov, Trošky, Kalsko... víc už nedoká- žu pojmenovat. Jako by nám hora svým symbolickým klíčem otvířela svoji obrazárnu. Pomalu se rozprchává, to je signál k další cestě.....

Tak jak dnes, myslím si, že nebude těžké uhádnout pohoří a jméno hory, pří- padně i cestu nad kterou se vypíná. Příště to bude již trochu těžší.

Afrámpská pohádka

„Z ROZKAZU“
VLASTY I KANADY
DOLU!
(aneb Toma a Bill
ve viru vášni).

A JAK TO VŠECHNO DOPADLO?

NO PŘECÍ
ŠTĚSTNÝM ENDEI

1786

Jak se na to zpátky dívám
měl jsem odjet někam jinam
cestou která nevedla by zpátky
když jsem se po jedné ztratil
jinou jsem se zase vrátil
málo bylo těch co rovný jsou.

Odvalu když srdce nemá
hrdost když je poplašená
tvoje ruka přesta zbraně svírá
Roky jdou do zapomnění
v životě se všechno mění
naděje poslední umírá

Ref: Obyčejný čekání
pořád stejný toulání
jakobys na holku čekal
před náhodou šťastnou smekal
celej život pořád jenom čekáš
na příští den
Obyčejný čekání
pořád stejný toulání
do světa se nepodíváš
když stojíš u vrat a zíváš
celej život pořád jenom čekáš
na příští den

Zbytečný je volat štěstí
když máš dost silný pěsti
aby moh' pevně v ruce svírat
Nevyhneš se modřejm dálkám
soubojům a myším válkám
jenom musíš vědět kudy jít

Do zbytečně žitých roků
nevedou stopy tvejch kroků
když se umíš kolem sebe dívat
Jako mraky nebem plynou
najdeš i ty cestu jinou
stačí jenom sebratvse a jít

Jezevec lesní

patří do čeledi lasicovitých. Vyskytuje se prakticky v celé Evropě. Tato šelma vede velmi skrytý způsob života a patří mezi zvířata s noční aktivitou.

Srst jezevce je šedožlutá a konce chlupů jsou bílé a černé. Jeho tělo je uzpůsobeno k hrabání, krátké silné běhy jsou opatřeny mohutnými drápy. Pro jezevce je typická dlouhá, zašpičatělá bílá hlava, která má po stranách přes světla dva podélné černé pruhy.

Jezevec měří s ohonem až sto centimetrů. Ohon je dlouhý 15 - 20 cm. Na podzim váží jezevec 15 - 16 kg, na jaře se jeho hmotnost pohybuje mezi 6 - 8 kg. Samec se od samice neliší ani zbarvením, ani velikostí.

Jezevci uléhají k zimnímu klidu nikoli zimnímu spánku, s pánek často přerušují. Zimní klid trvá asi od listopadu do března. Tato zvířata žijí samotářsky v brlozích sítě kolika norami a centrálním kotlem hluboko pod zemí. Často přebývají nory od lišek, avšak nejraději vyhledávají dutiny ve skalním terénu.

Páření : starší jedinci

u těchto jedinců dochází k páření v květnu až srpnu. Zatímco mladší jedinci se

páří v lednu a ž dubnu. U jezevce existuje l a t e n c e ve vývoji zárodku. Latence je utajená březost, která trvá asi pět měsíců. Takže celková březost včetně doby latence trvá 200 až 300 dnů.

Mláďata se rodí v březnu až dubnu, v pečlivě vystlaném doupěti. Samice vrhá tři až pět mláďat, tato jsou holá asi měsíc a nevidí.. Matka je kojí a velice pečlivě opatruje. Mláďata se osamostatňují asi v červenci, ale rodinnou noru používají až do období zimního klidu. O výchovu mláďat se stará pouze matka.

Potra va jezevce je velmi pestrá. Rostlinnou složku tvoří obilí, veškeré plody, semena , ovoce, kukuřice apod.

Živočišná složka se s kládá z drobných a často dosažitelných živočichů, ja ko třeba : hlemýždi, žáby, hadi, broci, housenky, larvy, myši, hraboši, vejce ptáků a čerstvé padliny zvěře.

V období hnízdění a vyvádění mláďat může sice způsobit škody na lovné zvěři, zvláště v intenzívnějších mysliveckých oblastech. Ale tento lov není jeho vyhraněnou s pecialitou obživy.

Škod livost jezevců se často přehání.

Uvidět v lese jezevce nepatří mezi snadné záležitosti, nejlépe se pozoruje v noci a pozorovatel musí být dos tatečně kryt a vzdálen od nory. A jak takovou noru objevit ? Vyskytuje se nejčastěji ve svahovitém terénu, v listnatých lesích a nebo na místech bohatých na spletité kořeny a písčitou půdu - vhodné pro vytváření nor. Místo kde je nora se pozná podle doslova "vymetených" pě šinek, které z ní vycházejí.

připravila T.S. Cipísek

čer páno z :

Zákla dy mys livosti

Malá mys livos t

Stopařs tví

ZAPOMÍNÁNÍ

Nad tvým dopisem
v žíhané beznaději
kývnutím udělám kříž
Po cestě k obzoru
v přecpaném uhléku
ujíždím k slunci blíž

Vzpomínku zahodím
i s bílou košilí
na dno almary odložených věcí
Když večer rozžíná
lampičky hvězd
schouleny v spacáku vzpomenu přeci

S koberce smetu
střepey tvé lásky
na záda hodím zelený vak
vykročím k nádraží
kolem tvých dveří
přidám si do kroku - nezmeškám vlak

Hanka - Čes. Budějovice

/1968 sb. Čaj z jehličí/

Škola hry na kytaru

jenom struna,
napjatá mezi dvěma
pevnými body netlumená
pramenem vlasů nebo
uchem nedoslýchavého
rozechvělá dotykem
úderem nebo ozvěnou
zní

přičemž výška tónu je
úměrná napětí struny
síla odvaze a nebo
strachu hráče

pro začátek
si tedy budeme pamatovat,
že jen rozechvělá
struna
zní

Zdeněk, Praha

u výlohy

jako uhynulé mládě je moje láska k výlohám
bezcevná a ubohá
plná betonu a výstuže z olova
jako rozšlapaná růže a krvavá sto pa
zanechána holým chodidlem bosáka
je skromnost a krása odvěká
jako roztrhaná kniha rukou negramota
slita v kanalizační stoku
jsou hesla vývěsní štíty a reklama

...a tak jsme spolu diskutovali
o specifikách rokoka
já prej člověk a ona vosková figurína
hleděli jsme na sebe
skleněnou mříží priorní výlohy

našli jsme v sobě zalíbení
jak je krásně klenutá
ona ve mně a očích
vždyť jsem vlastně jediný
kdo se na ní dívá

ani mi nevadilo
že stála přede mnou nahá
natruc všem konvencím
a etiky
je ta holka moje obuta

potom jsem za dvojku nakoupil prstýnky
rozmlátil výlohu
prchající romeo unášel nevěstu
"šťěstí padlo i na vola"
tak jsem jí půjčil huberták
lady se směla jak jen uměla

však naše manželství nemělo trvání
vosková paní pořád jen mlčela
ať krásná a žádoucí
nad slovem milování rameny krčila
a dnes mám pocit že mě
asi vůbec vážně nebrala...

tak jsem jí odstavil zpátky
na kolej slepou
za oblohu zasklenou
bez soudů a papírů o rozvodu
dnes chodím ulicí s hlavou zdviženou
a jako uhynulé mládě je moje láska k výlohám

Smrk - 1986

/sb. ŠACHOVNICE ŽIVOTA/

V ě n o v á n í X - t é g e n e r a c i

Nechali jste nám ideály
poskládaný do dvou volnejch dnů
Taky trochu zmrazku
na rozesmátá ústa.

Nechali jste nám viru
že lesy pořád stejně šumí
a my v nich máme
stále plno místa.

Nechali jste nám naději
že můžem klidně snít
třeba o tom, že voda v řekách
bude zase jednou čistá.

Nechali jste nám otevřenou
škatuli nevědomosti
a chláholivá slova
že nám všichni jednou porozumí...

Nechali jste nám jen
trochu zmrazku na rozesmátá ústa.
A slova
co jsou vždy tak jednoznačně pustá.

Slova která
skládají recept
jak balzámovat v duši nespokoj.

A my máme doufat
že z vašich řad
nám někdo podá ruku
a řekne třeba: Ahoj ?!

Strunka

/11.7. 1980/

V Ě N O V Á N O T Ě M Ě Ř K L A S I K O V I

Ateistický výklad bible
na příkladu z meteorologie

Bourka ?

Blesky ?

Hřmění ?

Zkrátka Bůh se rozhněval, že není

Automobilová horečka

Volant,

páka

pedály

a kola

udělají chytráka i z vola!

Emancipace /shrnutí problému/

Muž ?

Kuř !

Diktát věty

Ať mi někdo nehrozí
populační explozí !

Etymologický

Moralista - to je tvor,
co tě moří hůř než mor.

Konec světa

Až Bůh
ve spravedlivém hněvu
zničí svět
- podle bible
je to víc než jisté -
věřící se budou
v nebi mrazem ohvět.
V teple v pekle
hrát se budou ateisté.

Tráva

Život je jen věčná změna,
jenomže mu chybí vkus :
ráda budu kupkou sena,
ale proč mám být pak trus ?

Zlatý český ruce

Ovšem - ale člověk neví,
proč se zlatí
i ty levý !

/ J I Ř Í Ž Á Č E K /

Pakliže
objevíte
pravopisnou
chybu,
závada
je na našem
OKU !?

POUTNÍK
20

Květen

MEŠÍČ VYD.

29.5.1986

DATUM VYD.

Po třech měsících
ode dne vydání
vraťte vytiště
na jednu z adres!
Adresy jsou přilože-
ny na 2 stránce
oběžníku.
(str. Podpisy
čtenářů)

VDÁVÁ: UNIE SOLITARIO - T.S. SMRK & T.S. ZEL'

SPOLUPRÁCE: T.S. Cipicek, Dr. Čenda (a T.O. Modrá Krava)
Seladon (T.O. Kočovníci), T.S. Faney, Mlna,
Bobr a Šhubanek (T.S.S. Fort Luck), Tlemajš
(T.O. Tornadol), Fred (a T.O. Žlutý nebe), T.S. Tužn

NEPRODEJNÉ

POUTNÍK - TRAPSKÝ OBĚŽNÍK - PRO NILOVNÍKY PŘÍRODY A TRAPU.

MEŠÍČNÍK - VYDÁVÁ UNIE SOLITARIO - T.S. SMRK & T.S. ZEL'

NEPRODEJNÉ

(Svůj náčrtek)

